

Silhouet

Er is een soort zoete zinloosheid
die elk moment op bezoek kan komen,
laten we zeggen op deze middag, als ik wat rond-
scharrel in de bossen achter het huis

en ik met mijn rechterhand
het hoofd van een eend vorm,
zo eentje die je in een silhouetprofiel zou maken
op een wit scherm in een donkere kamer met één lichtbron
als je in een vermakelijke stemming was

Maar ik ben vandaag buiten en deze eend
heeft een pols als nek
en vingers als een snavel die nooit stopt met klapperen,
babbelt over een of ander eenden-onderwerp,
totdat ik mijn arm draai en hem mij aan laat kijken.

Dan stopt hij met kwaken
en luistert hij naar wat ik heb te zeggen,
heft zelfs zijn kop als een hond
die de hele dag luistert naar wat zijn meester te zeggen heeft in het Engels, Turks of Albanees.

Er werd vanochtend op de radio
over oorlog gepraat
en ik verbeeldde mij de rijen tanks
die steeds weer de jonge bomen omwroeten
en vliegtuigen die de lucht in stukken hakken,
maar ik kan er niets tegen doen
behalve mijn wandeling in de bossen voortzetten
en in gesprek zijn met mijn hand-

zo'n onschuldige activiteit waardoor, als iedereen
dit deed, er misschien geen oorlogen zouden *zijn*,
zou ik kunnen zeggen in een toespraak
voor het vrouwelijke steuncomité van de Boeren voor de Toekomst van Amerika.

En nu wordt het avond,
een overgang van blauw naar paars
achter de kale staken van bomen.
Het is tevens m'n verjaardag,
maar ook daar kan ik niets tegen doen-
kan niet de handen van de tijd controleren
zoals deze hand in de vorm van deze eend
die uit mijn mouw koekeloert
met zijn snavel van vingers, zijn oog van lucht.

Nee - ik doe geen kwaad

noch doe ik veel goeds.

Zou elke brug een rivier overspannen?

Zou ooit een college van verpleegsters zijn opgericht?

Zou ooit een steen op een andere zijn gezet

als mensen alleen maar verontrust waren over

het schaduwfgietsel van niet-bestaande eenden?

En zo wordt de lucht donker als altijd

en nu struikel ik over de gevallen takken

als ik bergaf terugkeer

naar het ene brandende licht in het huis

terwijl de eend doorgaat met zijn opgewonden gekwek,

nu in mijn zak,

opgewonden over zijn kortstondige bestaan,

onder de indruk van zijn plotselinge en vreemde leven

zoals ieder van ons zou moeten zijn.

Maar wat maakt het uit, denk ik,

als ik met mijn andere hand de jonge takken pak,

mijn weg naar beneden afrem,

een laars voor de ander,

klaar voor mijn verjaardagsdiner,

mijn verjaardagslaap en mijn gekke verjaardagsdromen.